



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1089²

Τοῦ προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου
Σάββατο 20 Ἰουλίου 2013 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ εὐφορία τῆς γῆς

«Υπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς...» (θ. Λειτ.)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ μεγάλη. Ὅχι μόνο στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ παντοῦ στὴν Ὀρθοδοξία υπάρχουν ἐκκλησίες πού πανηγυρίζουν. **Ἐορτάζει ὁ προφήτης Ἡλίας.**

Ἀπὸ τὰ πολλὰ **θαύματά** του θὰ σᾶς διηγηθῶ ἓνα. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα αὐτό; (βλ. Γ' Βασ. 17,1-7· 18,41-46).

Ὁ προφήτης Ἡλίας, ἀγαπητοί μου, ἔζησε 900 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, σὲ ἐποχὴ δαιμονικὴ καὶ σὲ κοινωνία διεφθαρμένη. Οἱ ἄρχοντες (ὁ βασιλεὺς Ἀχαάβ καὶ ἡ βασίλισσα Ἰεζάβελ) καὶ ὁ λαός, ὅλοι εἶχαν σαπίσει. Εἶχαν παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἐπαιρναν ἀσῆμι, χρυσάφι, χαλκό, ξύλο, μάρμαρο, κ' ἔκαναν ἀγάλματα σὲ ψεύτικους θεοὺς. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπερεῖχε τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάαλ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ αἰμοβόρους καὶ αἰσχροὺς θεοὺς. Ὅπως ἐμεῖς προσφέρουμε στὴν ἐκκλησία πρόσφορα, λάδι, κρασί, αὐτοὶ τί νομίζετε προσέφεραν; ἔσφαζαν στὸ βωμό του ἑκατοντάδες νήπια! Οἱ Ἰσραηλίτες κατρακύλισαν στὴν **εἰδωλολατρία**.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποστασία μόνο **ἓνας δὲν προσκύνῃσε τὸ Βάαλ**, ὁ Ἡλίας. Στάθηκε ἀκλόνητος ὑπερασπιστὴς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ.

Ἦλεγξε τὴν κακία καὶ τὴ διαφθορά. Στ' ἀνάκτορα - στὶς καλύβες, σὲ πλατεῖες - σὲ δρόμους, σὲ ἄντρες - σὲ γυναῖκες, **κήρυττε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ με γλώσσα ἀληθείας**. Ἀλλὰ ἔτσι ἔγινε δυσάρεστος. Διότι τίποτ' ἄλλο, τίποτ' ἄλλο δὲν μισεῖ ὁ κόσμος τόσο ὅσο τὴν ἀλήθεια. Πρὸς τὴν ἀλήθεια, καὶ θὰ σὲ σταυρώσῃ...

Κ' ἐμεῖς γίναμε κακοί, διότι δὲν κολακεύσαμε, ἀλλὰ εἶπαμε τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια πρὸς ὅλους. Γίναμε μισητοὶ καὶ κινδυνεύσαμε ἀπ' ὅλα τὰ καθεστῶτα. Διότι, ὅπως εἶπα, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο πού προκαλεῖ τόσο τὸ μῖσος. Πρὸς τὴν ἀλήθεια στὴ γυναῖκα σου ἢ στὸν ἄντρα σου, καὶ παίρνει διαζύγιο. Πρὸς τὴν ἀλήθεια στὸ χωριό σου, καὶ ποτέ δὲν

βγαίνεις πρόεδρος. Πρὸς τὴν ἀλήθεια στὸ ἔθνος σου, καὶ ποτέ δὲν βγαίνεις βουλευτής.

Ἀλλὰ ὁ προφήτης Ἡλίας ἦταν ἀληθινός, ἔλεγε «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη». Γι' αὐτὸ **μισήθηκε** ἀπὸ τὸν Ἀχαάβ καὶ τὴν Ἰεζάβελ, ἀπὸ τοὺς πλουσίους πού ἤλεγχε τὴ σπατάλη καὶ τὴ φιλαργυρία τους, ἀπὸ τὶς γυναῖκες πού ἤλεγχε τὴν πολυτέλειά τους. Καὶ ἐκδόθησαν ἐντάλματα· «Συλλάβετέ τον!». Κι αὐτὸς ἔφευγε μέσ' στὶς σπηλιές καὶ τὰ βουνά. Κ' ἐκεῖ ἔμενε, καὶ ζοῦσε μιὰ ζωὴ ὑπεράνθρωπη καὶ θεία, ὡς «**ἔνσαρκος ἄγγελος**» (ἀπολυτ.).

Καὶ ὁ λαὸς ὁμως δὲν τὸν ἄκουσε· ἔφραξε τ' αὐτιά του. **Ἀλλοίμονο** ἂν δὲν ἀκοῦμε τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. «**Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλητε μὴδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται**»· ἐὰν θέλετε καὶ μ' ἀκούσετε, θὰ φάτε τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς· ἐὰν δὲν θέλετε καὶ δὲν μ' ἀκούσετε, θὰ σᾶς φάῃ τὸ μαχαίρι (Ἡα. 1,19-20). Δὲν τὰ λέω ἐγώ· τὰ λέει ἡ Γραφή, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Κήρυξε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια καὶ μισήθηκε. Κ' **ἔμεινε μόνος**, ὀλομόναχος. Τότε γονάτισε, ἔκλαψε καὶ εἶπε· Θεέ μου, πάρε με κοντά σου, δὲν θέλω νὰ ζῶ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο· κουράστηκαν τ' αὐτιά μου ν' ἀκοῦνε βλασφημίες, τὰ μάτια μου νὰ βλέπουν βδελυρὰ θεάματα... Τέτοιος ἦταν ὁ προφήτης Ἡλίας.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄφησε μόνο· ἐπενέβη καὶ **τιμώρησε!** Ἀγαπᾷ καὶ μακροθυμεῖ, ἔρχεται ὁμως καὶ ἡ ὥρα τῆς ὀργῆς του. Ὅπως ἓνας ἀληθινὸς πατέρας. Αὐτὸς πού δὲν τιμωρεῖ τὸ παιδί του εἶνε ψεύτικος πατέρας. Καὶ τὰ παιδιά τώρα χάλασαν ἀπ' τὰ πολλὰ χάδια. Ἄν εἶμαι κάτι σήμερα, τὸ ὀφείλω στὸν πατέρα μου, πού με τιμωροῦσε σκληρά. Τώρα τὰ παιδιά εἶνε χαϊδεμένα· δὲν τολμᾷ δάσκαλος, πατέρας, μάνα νὰ ποῦνε λέξι.

Ὁ Θεὸς ἔστειλε **τιμωρία** στὸ λαὸ ἐκεῖνο. Ποιὰ ἢ τιμωρία; Ἦρθε τὸ φθινόπωρο καὶ ἔ-

σπειραν, με την ἐλπίδα νὰ θερίσουν. Θέρισαν; Ὁχι. Γιατί; **Δὲν εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.** Πέρασε ἕνας, δύο, τρεῖς μῆνες; σταλαγματιά νερό, τίποτε ἀπολύτως. Μπρουτζίνος ἔγινε ὁ οὐρανός. Καὶ ἡ ἀνομβρία αὐτῆ, λένε τὰ ἱερά κείμενα, βάσταξε –μετρήστε– τρία χρόνια κ' ἕξι μῆνες! Τὰ ποτάμια κ' οἱ βρύσες στέρεψαν. (Φανταστῆτε μεγάλα ποτάμια νὰ στερέψουν – Θεέ μου, τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον! Στὴν ἀρχὴ εἴμαστε ἀκόμη. Ἐννοια μας· θὰ στερέψουν ὁ Ἀλιάκμονας, ὁ Ἀξιός, κ' ἕνα μικρὸ παιδί θὰ περνᾷ τὸν ποταμό. Θὰ ἔρθουν φοβερὰ πράγματα στὴ γῆ).

Νερό, λοιπόν, σταλαγματιά δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε, τὰ δέντρα μαράθηκαν, ἡ γῆ ἔγινε κεραμίδι. Ποιός νὰ σώσει τώρα τὴν κατάστασι; Ἄμα ὀργιστῆ ὁ Θεός, δὲν εἶνε αὐτῆ ὀργῆ τοῦ ἀστυφύλακα, ὀργῆ ἀνθρώπου· εἶνε **ὀργῆ τοῦ Θεοῦ.** Σώσε μας, Κύριε, ἐκ τῆς ὀργῆς σου! Ἐκλαιγαν κι ἀναστέναζαν.

Ποιός τοὺς ἔσωσε; ὁ Ἀχαάβ, ἡ Ἰεζάβελ, οἱ ἄρχοντες, οἱ πλούσιοι, οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί; Ἐνας ἄσημος πέννης! Σπίτι δὲν εἶχε, ροῦχα δὲν φοροῦσε παρὰ μόνο μιὰ κάππα ἀπὸ τρίχες καμήλας. Ἦταν **ὁ Ἥλιος ὁ προφήτης.** Αὐτὸς λυπήθηκε τὸ λαό, ὕψωσε τὰ χέρια καὶ παρακάλεσε τὸ Θεό. Καὶ αἴφνης ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα, μαύρισε· ἄρχισαν ἀστραπές - βροντές, κι ἄνοιξαν οἱ καταρράχτες τ' οὐρανοῦ. Μέθυσε ἡ γῆ ἀπὸ νερό. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, σώθηκε ὁ κόσμος ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

* * *

Αὐτὸ τὸ θαῦμα εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ τὸ λέω προπαντὸς σὲ ὅσους ζοῦν τὴν **ἀγροτικὴ ζωή.** Σ' αὐτοὺς ταιριάζει. Καὶ πολλὰ διδάσκει.

Μοῦ ἦρθαν τέσσερα ἀδέρφια, ποὺ μισοῦνταν μεταξύ τους μὲ μῖσος ἄσπονδο γιὰ κληρονομικά· πέθανε ὁ πατέρας κι ἄφησε περιουσία. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴν ἄφηνε. Παλαιότερα οἱ γονεῖς δὲν ἄφηναν τίποτα, παρὰ μόνο τὴν εὐχὴ τους· ἔφτανε αὐτῆ. Σήμερα τὰ χωράφια κ' οἱ περιουσίες γίνονται αἰτία νὰ τσακώνωνται οἱ κληρονόμοι. Ἐχουμε ἀνάγκη **τὴν εὐχὴ τῶν γονέων, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.**

Τί διαπληκτίζεσαι, ἄνθρωπε, καὶ λές «αὐτὸ δικό μου - αὐτὸ δικό σου»; Τί λέει ἡ Γραφή· «*τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς*» (Ψαλμ. 23,1). Ἄφοῦ λοιπόν εἶνε ὅλα τοῦ Θεοῦ, τί σκοτώνεσαι γιὰ ἕνα κομμάτι γῆς; Δὲν εἶνε τίποτα δικό μας· τοῦ Κυρίου εἶνε ὅλα, ὅλη **ἡ γῆ.** Δικό του εἶνε **τὸ χῶμα** αὐτὸ ποὺ πατοῦμε. Φαίνεται εὐτελές· ὑπάρχει τίποτα πιὸ φτηνὸ ἀπ' τὸ χῶμα; Καὶ ὅμως πόσο θαυμαστὸ εἶνε! Ἄς φτειάσουν οἱ ἐπιστήμονες μιὰ φούχτα χῶμα·

δὲν μποροῦν. Τί μυστήριο! – ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Μέσ' στὸ χῶμα γίνονται θαύματα. Τὸ χῶμα αὐτὸ ποτίζεται μὲ τὸ νερὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὦ τί βγάνει! δὲν θαυμάζετε; Βγάνει χόρτα, λουλούδια, στάχια, ἀραβόσιτο, μῆλο, ἀχλάδι... Πῶς βγαίνουν αὐτά; Καὶ μόνο ἐδῶ! Στὸ φεγγάρι; οὔτε μιὰ φούχτα χῶμα ὑπάρχει, οὔτ' ἕνα πορτοκάλι, τίποτα. Ἐδῶ; ὅλα τ' ἀγαθά.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, ποὺ εἶνε μάνα, θυμᾶται τὰ παιδιὰ της καὶ σκέπτεται ὅλες τὶς ἀνάγκες τους. Προτοῦ νὰ παρουσιαστῆ ὁ Μάρξ καὶ ὁ Λένιν, πρώτη ἡ Ἐκκλησία μας ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτά. Στὴ θεία λειτουργία μετὰ τῶν ἄλλων τί εὐχεται ὁ παπᾶς· «*Ἐπεὶ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηλικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*» (θ. Λειτουργ.). Θεέ μου, λέει, ῥίξε βροχούλα στὰ χωράφια, στείλε ἀέρα δροσερὸ καὶ ἥλιο νὰ θερμάνῃ, μέστωσε τὰ σπαρτά, δῶσε στὴ γῆ **εὐφορία καρπῶν.**

Συνεπῶς, ἀφοῦ ὅλα ὁ Θεὸς τὰ δίνει, τί ἔχουμε ἀνάγκη; Τὴν **εὐλογία του.** Ὡ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ! Τὴν εἶχαν οἱ φτωχοὶ καὶ ἀγράμματοι **πρόγονοί μας** καὶ ἔτσι ἡ γῆ καρποφοροῦσε. Γεωπόνους, λιπάσματα, τρακτέρ, θεριστικὲς κομπίνες δὲν εἶχαν. Εἶχαν τὸ Θεό! Καὶ –δὲν εἶνε ψέμα– ἔσπερναν τὴ γῆ, καὶ τὸ ἕνα ἔδινε ἕκατό. Τώρα; Ὅλα τὰ μέσα τὰ ἔχουμε, καὶ συχνὰ δὲν θερίζουμε. Καὶ θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ εἶπε τότε ὁ προφήτης Ἥλιος· θὰ κλείσῃ ὁ οὐρανός, νὰ μὴ βρέχῃ σταλαγματιά. Καὶ μήπως δὲν ἔγινε αὐτὸ στὶς ἡμέρες μας σὲ κάποια χώρα, κάτω στὴν Αἰθιοπία; Γιατί ἄλλοι τὰ παιδιὰ πεθαίνουν σὰν τὶς μῦγες, κι ἄλλοι τρῶνε μ' ἕκατό στόματα... Ἄχ οἱ ἀείμνηστοι πατεράδες καὶ παπποῦδες μας! ποὺ εἶχαν 7 - 8 παιδιὰ, κ' ἔπαιρνε ἡ γιαγιά τὸ ψωμάκι, ἔκανε τὸ σταυρὸ της καὶ τὸ μοίραζε σὰν ἀντίδωρο... Ἐκεῖνο τὸ λίγο ψωμί γινόταν βούτυρο, κρέας, αἶμα· καὶ τὰ παιδιὰ ἦταν ῥοδοκόκκινα.

Τώρα; Ἐνα παιδί, κακομαθημένο, τρώει γιὰ ἑφτά παιδιὰ. Τὸ ἀποτέλεσμα; **τιμωρία·** μαζεύτηκαν οἱ καρδιολόγοι στὴν Ἀθήνα, καὶ τί εἶπαν· Πρῶτη φορὰ παρουσιάζεται τόση καρδιοπάθεια σὲ παιδιὰ· καὶ προέρχεται ἀπ' τὸ πολὺ φαί. Μπουκώνουν τὸ παιδί τους τὸ πρῶτ, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ.

Ὡ ἀδελφοί! Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε; **Ζητήστε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ·** καὶ τότε εὐλογημένα τὰ σπίτια σας, εὐλογημένα τὰ χωράφια σας, εὐλογημένα τὰ πάντα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὦ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**